यत् सभायां त्वया राज्ञो धृतराष्ट्रस्य शृण्वतः । कोपितः परुषैर्व्वाक्यै र्धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ।
बलोन्मत्तेन भीमस्य विक्लवेन भाषितः । अक्षकूटं समाश्रित्य सौबलस्यात्मनो बलं । १६८०
तत्त्वयेदमनुप्राप्तं प्रकोपात् वै महात्मनां । परवित्तापहारस्य क्रोधस्याप्रशमस्य च ।
लोभस्य ज्ञाननाशस्य द्रोहस्यात्याहितस्य च । पितॄणां मम राज्यस्य हरणस्योग्रधन्विनां ।
सद्यस्योग्रमधर्म्मस्य फलं प्राप्नुहि दुर्म्मते । शासितास्यद्य ते बाणैः सर्व्वसैन्यस्य पश्यतः ।
अद्याहमनृणस्तस्य कोपस्य भविता रणे । अमर्षितायाः कृष्णायाः काङ्क्षितस्य च मे पितुः ।
अद्य कौरव्य भीमस्य भवितास्यनृणो ऽधि । न हि मे मोक्ष्यसे जीवन् यदि नोत्सृजसे रणं । १६८५
एवमुक्त्वा महाबाहुर्व्वाणं दुश्शासनान्तकं । सन्दधे परवीरघ्नः कालाग्न्यनिलवर्च्चसं ।
तस्योरस्त्वर्णमासाद्य जत्रुदेशे विभिद्य तं । जगाम सह पुङ्खेन बल्मीकमिव पन्नगः ।
अथैनं पञ्चविंशत्या पुनरेव समार्प्पयत् । शरैरसिसमस्तैर्गैराकर्णसमचोदितैः ।
स गाढविद्धो व्यथितो रथोपस्थ उपाविशत् । दुःशासनो महाराज कश्मलं चाविशन्महत् ।
सारथिस्त्वरमाणस्तु दुःशासनमचेतनं । रणमध्याद्पोवाह सौभद्रशरपीडितं । १६९०
पाण्डवा द्रौपदेयाश्च विराटश्च समीक्ष्य तं । पाञ्चालाः केकयाश्चैव सिंहनादमथानदन् ।
वादित्राणि च सर्व्वाणि नानालिङ्गानि सर्व्वशः । प्रावादन्त सुसंहृष्टाः पाण्डूनां तत्र सैनिकाः ।
अपश्यन् स्मयमानास्ते सौभद्रस्य विचेष्टितं । अत्यन्तवैरिणं दृप्तं दृष्ट्वा शत्रुं पराजितं ।
धर्म्ममारुतशक्राणामश्विनोः प्रतिमास्तथा । धारयन्तो ध्वजाग्रेषु द्रौपदेया महारथाः ।
सात्यकिश्चेकितानश्च धृष्टद्युम्नशिखण्डिनौ । कैकया धृष्टकेतुश्च मत्स्यपाञ्चालसृञ्जयाः । १६९५
पाण्डवाश्च मुदा युक्ता युधिष्ठिरपुरोगमाः । अभ्यद्रवन्त त्वरिता द्रोणानीकं बिभित्सवः ।
ततोऽभवन्महायुद्धं त्वदीयानां परैः सह । जयमाकाङ्क्षमाणानां शूराणामनिवर्त्तिनां ।
तथा तु वर्त्तमाने वै सङ्ग्रामेऽतिभयङ्करे । दुर्य्योधनो महाराज राधेयमिदमब्रवीत् ।
पश्य दुःशासनं वीरमभिमन्युवशं गतं । प्रतपन्तमिवादित्यं निघ्नन्तं शात्रवान् रणे ।
अथ चैते सुसंरब्धाः सिंहा इव बलोत्कटाः । सौभद्रमुद्यतास्त्रातुमभ्यधावन्त पाण्डवाः । १७००
ततः कर्णः शरैस्तीक्ष्णैरभिमन्युं दुरासदं । अभ्यवर्षत संक्रुद्धः पुत्रस्य हितकृत्तदा ।
तस्य चानुचरांस्तीक्ष्णैर्व्विव्याध परमेषुभिः । अवज्ञापूर्व्वकं शूरः सौभद्रस्य रणाजिरे ।
अभिमन्युस्तु राधेयं त्रिसप्तत्या शिलीमुखैः । अविध्यत्त्वरितो राजन् द्रोणं प्रेषुर्म्महामनाः ।
तं तदा नाशकत् कश्चिद्द्रोणाद्वारयितुं रथी । आरुजन्तं रथश्रेष्ठान् वज्रहस्तात्मजात्मजं ।
ततः कर्णो जयप्रेप्सुर्मानी सर्व्वधनुर्भृतां । सौभद्रं शतशोऽविध्यदुत्तमास्त्राणि दर्शयन् । १७०५
सोऽस्त्रैरस्त्रविदां श्रेष्ठो रामशिष्यः प्रतापवान् । समरे शत्रुदुर्द्धर्षमभिमन्युमपीडयत् ।
स तथा पीड्यमानस्तु राधेयेनास्त्रवृष्टिभिः । समरेऽमरसङ्काशः सौभद्रो न व्यशीर्य्यत ।
ततः शिलाशितैस्तीक्ष्णैर्भल्लैरानतपर्व्वभिः । छित्त्वा धनूंषि शूराणामार्ज्जुनिः कर्णमार्द्दयत् ।